

Rigsdagen for at opnaa dens Medvirkning til en Forbedring af Distriktslægernes Stilling. Det bemærkes, at der i Aarenes Løb efterhaanden er stillet flere og flere Fordringer til Distriktslægen, hvorved dennes Arbejde og Ansvar er bleven forøget uden nogen tilsvarende Lønningsforbedring. Foruden de ved Justitsministeriets Instruks af 22de August 1877 forestrebnede almindelige Pligter, blandt hvilke de til Baretagelse af Hygiejnen stillede Krav stedse udvides mere og mere, er der saaledes ved de ministerielle Instruktioner af 15de December 1875 og 16de November 1889 betræffende Dødelighedsstatistikken samt ved Sundhedskollegiets Instruktioner af 16de December 1875 og 1ste December 1888 betræffende Sygelighedsstatistikken paalagt Distriktslægen et meget betydeligt forøget Arbejde, der kræver et tilsvarende Tilskud af Tid og Arbejdskraft. Som fast Løn for dette Arbejde ydes efter Lønningsløven af 1871 en stigende Gage fra 800 til 1400 Kr.; men da der hertil er knyttet en Klasseinddeling, der sætter omtrent Halvdelen af Distriktslægerne i yngste Klasse, kan en Distriktslæge komme til at vente 12 à 14 Aar paa Gagetillæg. For Tilshnet med fattige syge, for Konsultationer, for Fødselshjælp eller udførte Operationer, for afgivne Erklæringer og Betænkninger eller for den i Byerne udførte offentlige Vaccination yde Kommunerne ingen Betaling. Kun hvor Distriktslægen maa foretage Rejser, tilkommer der ham Dagpenge, men da Diætlønningen uforandret gælder efter Plakat af 4de Oktober 1825 og Forordning af 27de Januar 1847, ere disse for Fattigrejser fastsat til 2 Kr., uden at der tages Hensyn til Rejsens Længde eller til Antallet af syge, som tilses. Naar Distriktslægen afgaar med Pension, bliver Forholdet særlig ugunstigt, fordi Pensionen alene beregnes efter den faste Embedsindtægt, hvortil ikke høre Diæter, medens det private Erhverv, som til Dels er lagt til Grund for Distriktslægens Gagering, i en fremrykket Alder er gaaet tabt. Alerede i Oktober 1881 indgav et af Landets Distriktslæger nedsat Udvalg et Andragende til Justitsministeriet, vedrørende denne Sag. I Skrivelse til Sundhedskollegiet af 20de Oktober 1882 udtaler Ministeriet i den Anledning — ihvorvel det ikke kan finde den i Andragendet indeholdte Motivering fuldt begrundet — at en Forhøjelse af Distriktslægernes Løn er paataldt ved den stedse stigende Konkurrence om den private Praksis, samt at den faste Løn passende vil kunne sættes til 1,000 Kr., medens man bør søge Lønnings-tillægene bragte op til 800, 600 og 400 Kr. med henholdsvis 25 i hver Klasse; endelig tror Ministeriet at burde foreslaa de ved Plakat 4de Oktober 1825, jfr. Forordning 27de Januar 1847, § 5, til 4 og 2 Kr. bestemte Dagpenge, forhøjet til henholdsvis 6 og 4 Kr. eller mulig gennemgaaende til 6 Kr. Og saa det kongelige Sundhedskollegium har i Skrivelse til Justitsministeriet af 8de December 1882 samt efter indhentede Erklæringer, saa vel fra Embedslæger som privat praktiserende Læger, i Skrivelse af 28de December 1883 i det hele ydet Distriktslægernes Andragende sin bedste Støtte. I de siden den Tid forløbne Aar have Forholdene ikke forbedret sig for Distriktslægerne, og det vil sikkert være fremgaaet af de aarlige Indberetninger om uviste Indtægter ved Distriktslægeembederne, som i Tidsrummet fra 1ste April 1885 til 31te Marts 1889 efter Justitsministeriets Forlangende ere indsendte, at disse Indtægter i Forbindelse med den Distriktslægerne tillagte faste Løn ere aldeles utilstrækkelige til et endog blot tarveligt Udkomme. Distriktslægen er nu som forhen væsentlig henvist til at leve af sit private Erhverv som Læge, og dette vanskeliggøres mere og mere, ikke blot gennem den stigende Konkurrence, men ogsaa meget væsentlig derved, at de stedse stigende Fordringer til Embedslægen kun levne ham ringe Tid til privat Virksomhed. Mest trykkende i saa Henseende føles Distriktslægernes Forpligtelse overfor Fattigvæsenet. Uagtet saaledes, i Følge de af Justitsministeriet indhentede Oplysninger, Halvdelen af Landets Sognekommuner som Regel benytte private Læger, medfører dog den voksende Tillid til Lægehjælpen i Forbindelse med vor Tids mere udviklede Humanitetsfølelse, at denne Side af Distriktslægernes Arbejde i det offentlige Tjeneste er i stadig Stigning. Dette Arbejde er allerede nu, i alt Fald for mange Distriktslægers Vedkommende, ved at blive overvældende, og det vil heretter blive det i endnu højere Grad som Følge af de ny Bestemmelser i Lovene om Alderdomsunderstøttelse og det offentlige Fattigvæsen. De ny Forpligtelser, som ved disse Love paalægges Distriktslægen, ville paa mange Steder kunne blive uoverkommelige for ham, naar han skal yde en virkelig forvarlig Behandling, og de ville i hvert Fald blive skæbnesvangre for Distriktslægens økonomiske Eksistens derved, at den ikke levner ham Tid til privat Erhverv. Det synes Andragerne stemmende med Billighed, at naar en Distriktslæge har overtaget sit Embede med visse Forpligtelser, kan man ikke give dem en saadan Udvikelse, som her er Tale om, uden at yde ham en passende Godtgørelse derfor, og man tror at kunne gøre Regning paa Rigsdagens Bistand i en